

ผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม
ต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์

THE EFFECT OF GROUP COUNSELING BASED ON
SOCIAL COGNITIVE LEARNING THEORY ON SELF-DISCIPLINE
OF MATTAYOMSUKSA I STUDENTS OF LAMPLAIMAT SCHOOL
IN BURIRAM PROVINCE

ภรณ์ทิพย์ ศิริกุลวิเชฐ^{1*} ศรีสมร สุริยาศศิน² อูมาภรณ์ สุขารมณ³
Porntip Sirikulwichet^{1*} Srisamorn Suriyassin² Umaphorn Sukharom³

Received: January 7, 2019
Revised: February 22, 2019
Accepted: February 25, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยกึ่งทดลองครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 2) เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างหลังการทดลองและเมื่อสิ้นสุดการติดตามผล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีคะแนนการมีวินัยในตนเองระดับต่ำ และระดับปานกลาง และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 16 คน โดยทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบวัดการมีวินัยในตนเองและโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ได้แก่ สถิติ t-test for Independent samples และสถิติ t-test for Dependent samples ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

^{1*} นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการปรึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
E-mail: sirikul.aaa@gmail.com

² รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ อาจารย์ ดร. ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

^{1*} Master Student, Counseling Psychology Program, Ramkhamhaeng University, E-mail: sirikul.aaa@gmail.com

² Assoc. Prof. Dr., Department of Psychology, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University.

³ Dr., Lecturer, Department of Psychology, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University.

ปีที่ 1 กลุ่มทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การปรึกษาและในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : การปรึกษาแบบกลุ่ม, การเรียนรู้ทางปัญญาสังคม, การมีวินัยในตนเอง, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

Abstract

The purposes of this quasi-experimental research were 1) to compare the effect of group counseling based on social cognitive learning theory on self-discipline between Mattayomsuksa 1 students who participated in group counseling and those who did not, 2) to compare the effect of group counseling based on social cognitive learning theory on self-discipline of Mattayomsuksa 1 students before and after the experiment; and 3) to compare the effect of group counseling based on social cognitive learning theory on self-discipline of Mattayomsuksa 1 students after the experiment ended and in follow-up period. The samples, which were selected by using simple random sampling, were 16 Mattayomsuksa 1 students at Lamplimat School in Buriram province, whose self-discipline score was at low or medium level. The members of samples were divided into 2 groups: 8 samples were participating in experimental group and 8 samples were participating in control group. The research tools included: self-discipline measurement and group counseling program based on social cognitive learning theory on self-discipline. The collected data were analyzed by using t-test for independent samples and t-test for dependent samples.

The research found that: 1) After group counseling based on social cognitive learning theory, the students in the experimental group exhibited self-discipline at a higher level than those in control group with statistically significant at .05 level, 2) After group counseling based on social cognitive learning theory, the students achieved higher self-discipline scores than before receiving the experiment with statistically significant at .05 level; and 3) In group counseling based on social cognitive learning theory, there was no difference in self-discipline after the experiment ended and in the two weeks follow-up period after the experiment was completed.

Keywords: Group Counseling, Social Cognitive Learning, Self-Discipline, Mattayomsuksa I Students

บทนำ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2524 ความว่า สามัคคี มีวินัย คือปัจจัยสร้างชาติ ระเบียบวินัยดี เป็นสิ่งซึ่งความเจริญ วินัย แท้จริงมีอยู่สองอย่าง อย่างหนึ่งคือวินัย ตามที่ทราบกันและถือกัน อันได้แก่ข้อปฏิบัติที่บัญญัติไว้เป็นกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ให้ถือปฏิบัติ อีกอย่างหนึ่งคือวินัยในตนเอง ที่แต่ละคนจะต้องบัญญัติขึ้นสำหรับควบคุมบังคับให้มีความจริงจัง และให้ประพฤติปฏิบัติ ตามความจริงจังนั้นอย่างมั่นคง (กรมการศาสนา, 2552, หน้า 43) พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ได้มอบหมายให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการสร้างเด็กที่มีวินัย จากค่านิยมพื้นฐาน 12 ประการพบว่าข้อ 8 ให้ความสำคัญต่อระเบียบวินัย (สำนักงานพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา, 2559, หน้า 2)

การสร้างวินัย เริ่มต้นจาก การมีวินัยในตนเอง เป็นการใช้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมตนเองได้ ผลสำเร็จตามเป้าหมาย โดยงดเว้นการกระทำที่ไม่เหมาะสม (บุญศรี ไพรัตน์, 2547, หน้า 311) ซึ่งการมีวินัยในตนเอง ส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต ได้รับการยอมรับนับถือ การชื่นชม และส่งผลให้สังคม ประเทศชาติ มีความเจริญก้าวหน้า สังคมมีคุณภาพ จึงควรพัฒนาให้บุคคลมีวินัยในตนเองตั้งแต่เด็ก (บุญชม ศรีสะอาด, 2555, หน้า 3)

จากการศึกษาผลงานวิจัยเกี่ยวกับการมีวินัยในตนเอง พบว่ามีนักเรียนจำนวนมาก ขาดความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ไม่มีความอดทน ส่งผลให้ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ มีปัญหาเรื่องวินัยในตนเอง โดยเฉพาะปัญหา ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน และด้านความอดทน

แนวทางช่วยเหลือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พัฒนาการมีวินัยในตนเอง ด้วยวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เพราะ การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกระบวนการที่สามารถช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการมีวินัยในตนเองมีปรับปรุงตนเองได้ โดยใช้กระบวนการกลุ่มมาช่วยแก้ปัญหา โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้แสดงออก ได้สำรวจตนเอง ทำให้เข้าใจตนเองมากขึ้นว่า ไม่ใช่คนเดียวที่มีปัญหา (วัชร ทรัพย์มี, 2550, หน้า 103) ซึ่งการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการสร้างสัมพันธภาพและการติดต่อสื่อสารกันในกลุ่ม เน้นความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการ เกิดการสำรวจค้นหาตนเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในบรรยากาศเป็นกันเอง สนับสนุนให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ทำให้สมาชิกแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตได้ (Corey, 2012, p. 28) โดยการให้การปรึกษาแบบกลุ่มให้ผลที่ดีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ (มาลีณี จุฑาปะมา, 2552, หน้า 132)

การให้การปรึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Albert Bandura โดยใช้เทคนิค การเสนอตัวแบบที่สามารถเลียนแบบได้ ประกอบกับเป็นเทคนิคที่มีลักษณะใกล้เคียงกับวิถีชีวิตตามธรรมชาติ เนื่องจากคนเรามีแนวโน้มที่จะลอกเลียนแบบกันและกันอยู่แล้ว ซึ่งเกิดจากการสังเกตการกระทำและผลการกระทำของตัวแบบ นำมาใช้พัฒนาตนเองตามพฤติกรรมต้นแบบ ซึ่งจะเหมาะสมกับการพัฒนาการมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้และเป็นการให้ประสบการณ์ตรงต่อนักเรียน เพิ่มความสามารถให้กับนักเรียน ทำให้นักเรียนเห็นตัวอย่างการมีวินัยในตนเอง เชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะทำได้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2556, หน้า 253) เนื่องจากการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง เป็นการพัฒนานคน ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาประเทศให้ยั่งยืนตลอดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มและที่ไม่ได้เข้าร่วมให้การปรึกษาแบบกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างหลังการทดลอง และเมื่อสิ้นสุดการติดตามผล

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การปรึกษาและในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน

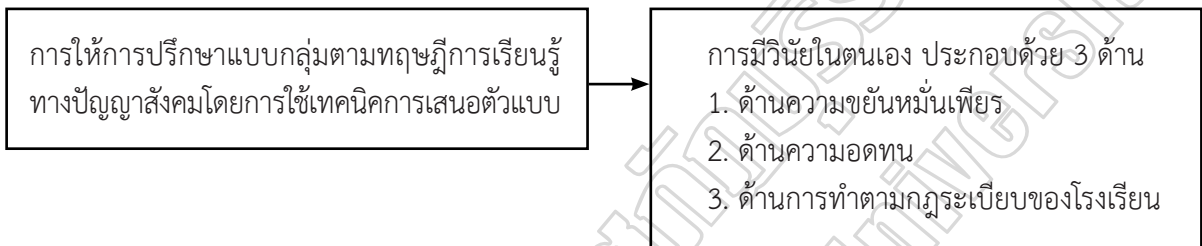
ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลำปลายมาศ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา บุรีรัมย์ เขต 32 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งมีจำนวนประชากร 425 คน
  - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีคะแนนการมีวินัยในตนเองระดับต่ำ และคะแนนระดับปานกลาง และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 16 คน และทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนต่อไปนี้
    - 1.2.1 ผู้วิจัยได้แจกแบบทดสอบเรื่องการมีวินัยในตนเองแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลำปลายมาศ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา บุรีรัมย์ เขต 32 ปีการศึกษา 2560
    - 1.2.2 ผู้วิจัยได้ตรวจและเรียบเรียงลำดับคะแนนการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่มีคะแนนอยู่ในระดับตามเกณฑ์ คะแนนระดับสูง ระหว่าง 88 – 120 คะแนน คะแนนระดับปานกลาง ระหว่าง 56 – 87 คะแนน คะแนนระดับต่ำ ระหว่าง 24 – 55 คะแนน
    - 1.2.3 ผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการเข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเฉพาะนักเรียนที่ควรได้รับการปรับปรุงวินัยในตนเอง ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระหว่างคะแนนระดับต่ำ และคะแนนระดับปานกลาง มีจำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชาย 15 คน นักเรียนหญิง 10 คน โดยทำการเลือกด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง เป็นนักเรียนชาย 8 คน นักเรียนหญิง 8 คน
    - 1.2.4 ผู้วิจัยทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งกลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน

2. ระยะเวลาในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คิดเป็นจำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 ตัวแปรอิสระ คือ การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม
- 3.2 ตัวแปรตาม คือ การมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 3 ด้าน
  - 3.2.1 ด้านความขยันหมั่นเพียร
  - 3.2.2 ด้านความอดทน
  - 3.2.3 ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูสามารถนำการให้การปรึกษาแบบกลุ่มไปเป็นแนวทางหนึ่งในการส่งเสริมให้นักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ ได้พัฒนาเพิ่มศักยภาพของนักเรียนด้านการมีวินัยในตนเองของนักเรียน
2. บุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถนำการให้การปรึกษาแบบกลุ่มไปเป็นแนวทางประยุกต์ใช้ในด้านต่าง ๆ ได้ ช่วยลดปัญหาอื่น ๆ ที่มีผลสืบเนื่องจากการขาดวินัยในตนเอง ได้แก่ การปรับตัว การเรียน การทำงาน
3. ผู้สนใจสามารถใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการพัฒนางานด้านการวิจัยต่อไปในอนาคตได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจและการแปลความหมายของงานวิจัยนี้ให้ตรงกัน ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะ ไว้ดังนี้

1. การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม หมายถึง การกำหนดกระบวนการในการพูดคุยเป็นกลุ่มเพื่อเสริมสร้างการมีวินัยในตนเอง ตามแนวทางทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Albert Bandura โดยใช้เทคนิคตัวแบบที่ปรากฏในสังคมเป็นหลักในการให้การปรึกษา มีขั้นตอนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มทั้งหมด 8 ครั้ง ดังนี้

- ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ
- ครั้งที่ 2 ความสำคัญของการมีวินัยในตนเอง
- ครั้งที่ 3 การมีวินัยในตนเองด้านความขยันหมั่นเพียร
- ครั้งที่ 4 การมีวินัยในตนเองด้านความอดทน
- ครั้งที่ 5 การมีวินัยในตนเองด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน

ครั้งที่ 6 วิธีการจัดการกับอุปสรรคที่เกิดขึ้นและการให้กำลังใจ

ครั้งที่ 7 ประโยชน์ของการมีวินัยในตนเอง

ครั้งที่ 8 ปัจฉิมนิเทศ

2. การมีวินัยในตนเอง หมายถึง การใช้ความสามารถของตนเองในการควบคุมพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความยึดมั่นใน กฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผนและข้อควรปฏิบัติ ความสามารถควบคุมตนเอง มี 3 ด้าน คือ

2.1 ด้านความขยันหมั่นเพียร หมายถึง การควบคุมตนเองให้ตั้งใจ เอาใจใส่ต่อการทำงานอย่างจริงจังด้วยความเต็มใจ อย่างต่อเนื่องจนสำเร็จ

2.2 ด้านความอดทน หมายถึง การควบคุมตนเองให้สามารถทนต่อการทำงานต่าง ๆ ให้ สำเร็จได้ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรค บังคับตนเองเพื่อให้ทำงานเป็นไปตามเป้าหมาย

2.3 ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน หมายถึง การควบคุมตนเองให้กระทำตามกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับ ข้อตกลง ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การสร้างแบบวัดการมีวินัยในตนเอง มีดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีวินัยในตนเอง และคุณลักษณะเกี่ยวกับการมีวินัยในตนเอง และได้ทำการสัมภาษณ์คณะอาจารย์แนะแนวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลำปลายมาศ ที่มีประสบการณ์และเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างดี

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ทั้งจากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์คณะอาจารย์แนะแนวโรงเรียนลำปลายมาศ พบว่ามีการประเมินพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนมาเป็นห่วงทั้งหมด 3 ด้านคือ 1. ด้านความขยันหมั่นเพียร 2. ด้านความอดทน 3. ด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน

1.3 สร้างแบบวัดการมีวินัยในตนเองทั้ง 3 ด้าน โดยการนำแบบวัดการมีวินัยในตนเอง ของธิดารัตน์ ธนะคำดี (2552, หน้า 122-125) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบวัดการมีวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 มาประยุกต์กับแบบวัดการมีวินัยในตนเอง ของสิริกร สิ้นสม (2558, หน้า 118-124) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3

1.4 นำแบบวัดการมีวินัยในตนเอง ไปตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและปรับภาษาให้สอดคล้องกับการศึกษาในเรื่องการมีวินัยในตนเอง โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ด้วยวิธีการ IOC (Index of Item-Objective Congruence) มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.5 นำแบบวัดการมีวินัยในตนเอง ซึ่งได้คัดเลือกและปรับปรุงจากการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางเขน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด โดยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach' apha coefficiency) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .937

1.6 นำแบบวัดการมีวินัยในตนเอง ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเชื่อ

มัน มาจัดทำคู่มือ จัดพิมพ์เป็นแบบวัดใช้ฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. การสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเอง มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการให้การปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่มีประสิทธิภาพต่อการนำไปใช้ในการทดลอง

2.2 ออกแบบโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเอง โดยอ้างอิงจากทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

2.3 นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องตามเนื้อหา จากนั้น ผู้วิจัยนำโปรแกรมมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.4 นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางเขน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2560 จำนวน 8 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของโปรแกรมและข้อบกพร่องเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการศึกษาจริง

2.5 นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองที่เสร็จสมบูรณ์แล้วไปใช้ในการทดลองต่อไป

โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเอง ผู้วิจัยออกแบบไว้ทั้งหมด 8 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ ให้สมาชิกได้การทำความรู้จัก แนะนำตัว สร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม สร้างความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน อธิบายกระบวนการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อทำความเข้าใจถึงวิธีการดำเนินการ

ครั้งที่ 2 ความสำคัญของการมีวินัยในตนเองโดยร่วมกันสำรวจปัญหาที่เกิดจากการไม่มีวินัยในตนเอง ความสำคัญของวินัยในตนเอง ทำให้สมาชิกมีความรู้ ความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับการมีวินัยในตนเอง เกิดการกล้าแสดงความคิดเห็น สร้างสัมพันธ์ภาพและการวางพื้นฐานในเพื่อเข้าสู่ประเด็นเนื้อหาต่อไป

ครั้งที่ 3 การมีวินัยในตนเองด้านความขยันหมั่นเพียร ทำให้สมาชิกได้สำรวจปัญหาที่เกิดจากความไม่ขยันหมั่นเพียร สำรวจความขยันหมั่นเพียร โดยเทคนิคการเสนอตัวแบบในการสร้างเป้าหมายร่วมกันและช่วยกันหาแนวทางในพัฒนาความขยันหมั่นเพียร

ครั้งที่ 4 การมีวินัยในตนเองด้านความอดทน ทำให้สมาชิกได้สำรวจปัญหาที่เกิดจากความไม่อดทน เกิดเรียนรู้ร่วมกันสำรวจความอดทนโดยเทคนิคการเสนอตัวแบบ เพื่อสร้างเป้าหมายร่วมกันและช่วยกันหาแนวทางในการพัฒนาความอดทน

ครั้งที่ 5 การมีวินัยในตนเองด้านการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน ทำให้สมาชิกได้สำรวจปัญหาที่เกิดจากความไม่ทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน สำรวจการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน โดยเทคนิคการเสนอตัวแบบร่วมกันสร้างเป้าหมายร่วมกันและช่วยกันหาแนวทางในการการทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน

ครั้งที่ 6 วิธีการจัดการกับอุปสรรคที่เกิดขึ้นและการให้กำลังใจ โดยให้สมาชิกได้เล่าประสบการณ์ที่นำการมีวินัยในตนเองไปปฏิบัติ สมาชิกได้ร่วมกันหาแนวทางวิธีการจัดการกับอุปสรรคที่เกิดขึ้น เสริมสร้างกำลังใจในการปฏิบัติตามการมีวินัยในตนเอง

ครั้งที่ 7 ประโยชน์ของการมีวินัยในตนเอง โดยสร้างแรงจูงใจให้ตนเองในการพัฒนาการมีวินัยในตนเองให้สำเร็จ

ครั้งที่ 8 ปัจฉิมนิเทศ เป็นการยุติการให้การปรึกษา ข้อเสนอจากการให้การปรึกษา สนับสนุนให้สมาชิกประเมินพัฒนาการของตน และนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปในอนาคต

3. การเตรียมการและจัดตั้งกลุ่มในการทดลอง

3.1 การเลือกนักเรียนเข้ากลุ่ม นักเรียนที่เหมาะสมในการเข้ากลุ่มเป็นอาสาสมัครที่สมัครใจเข้าร่วม และมีแรงจูงใจในการเข้ากลุ่ม เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่คะแนนการมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ระหว่างคะแนนระดับต่ำ และคะแนนระดับปานกลาง

3.2 จำนวนนักเรียนของกลุ่มมี 8 คน จะเอื้อต่อประสิทธิภาพของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มได้ดีมากที่สุด

3.3 ระยะเวลาในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คิดเป็นจำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ถ้าใช้มากกว่านี้นักเรียนจะเบื่อ หหมดความสนใจ และกระทบต่อเวลาเรียนในวิชาถัดไป

3.4 สถานที่ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วนขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน มีความสะอาด สามารถเก็บเสียงได้ เก้าอี้ที่นั่งมีลักษณะที่นั่งได้สบายและจัดเป็นลักษณะวงกลม เพื่อให้นักเรียนมองเห็นกันอย่างทั่วถึง

3.5 ลักษณะของกลุ่มการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกลุ่มแบบปิด จะไม่มีการเปิดรับนักเรียนใหม่อีกในระหว่างการให้การปรึกษา แม้ว่าจะมีนักเรียนออกจากกลุ่มไป เพราะกลุ่มจะมีการพัฒนาและก้าวสู่ช่วงเวลาที่มีการแก้ไข มีความไว้วางใจ ซึ่งความเคลือบไหวเช่นนี้จำเป็นต้องอาศัยเวลาและความผูกพันเป็นหนึ่งเดียว

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2560

4.2 ผู้วิจัยนำหนังสือรับรองจากบัณฑิตศึกษา ติดต่อผู้อำนวยการโรงเรียนลำปลายมาศเพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูล นัดหมายวัน เวลาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.3 ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานคณะครูอาจารย์ฝ่ายแนะแนวเพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดการมีวินัยในตนเองจำนวน 24 ข้อ (pre-test)

4.4 ผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการเข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเฉพาะนักเรียนที่ควรปรับปรุงวินัยในตนเอง ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระหว่างคะแนนระดับต่ำ และคะแนนระดับปานกลาง จำนวน 16 คน และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมกระบวนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเอง

4.5 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ด้วยการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม แก่กลุ่มทดลองจำนวน 8 คน ส่วนกลุ่มควบคุมจำนวน 8 คนไม่ได้เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

4.6 เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมรวมจำนวน 16 คน ทำแบบวัดการมีวินัยในตนเองฉบับเดิมอีกครั้ง (post-test)

4.7 หลังสิ้นสุดโปรแกรมการให้การศึกษแบบกลุ่ม 2 สัปดาห์ซึ่งเป็นระยะติดตามผล ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน โดยทำแบบวัดการมีวินัยในตนเองฉบับเดิมอีกครั้ง

4.8 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลเองทั้งหมดและนำผลมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและตรวจสอบสมมติฐานการทดลองต่อไป

ช่วงคะแนน	=	$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$
คะแนนระดับสูง		ระหว่าง 88 – 120 คะแนน
คะแนนระดับปานกลาง		ระหว่าง 56 – 87 คะแนน
คะแนนระดับต่ำ		ระหว่าง 24 – 55 คะแนน

5 โปรแกรมการให้การศึกษแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองมีขั้นตอนการให้การศึกษแบบกลุ่มทั้งหมด 8 ครั้ง

6. เทคนิคที่ใช้ในงานวิจัย

6.1 เทคนิคการเสนอตัวแบบ ที่เป็นบุคคลในสังคมที่สามารถเลียนแบบได้จริง เป็นเทคนิคที่มีลักษณะใกล้เคียงกับวิถีชีวิตตามธรรมชาติของคนเราโดยสังเกตการกระทำและผลการกระทำของตัวแบบ มาใช้พัฒนาตนเองตามพฤติกรรมต้นแบบ

6.2 เทคนิคกระบวนการให้การศึกษแบบกลุ่ม ได้แก่ การฟังอย่างตื่นตัว การทำความเข้าใจ การสรุป การใช้คำถาม การเผชิญหน้า การสนับสนุน การกำหนดเป้าหมาย การประเมิน การเปิดเผยตนเอง การเชื่อมโยง การยุติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยได้ทดลองและเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเพื่อทราบลักษณะของตัวอย่างด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดการมีวินัยในตนเอง โดยใช้การหาสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach 's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .937

2.2 การหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบวัดการมีวินัยในตนเองโดยใช้การหาค่าความสอดคล้องระหว่างคำถามและจุดประสงค์ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) มีค่าระหว่าง 0.67-1.00

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบผลของการให้การศึกษแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษแบบกลุ่มและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1 กลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้สถิติ t-test for Independent samples

3.2 เปรียบเทียบผลของการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test for Dependent samples

3.3 เปรียบเทียบผลของการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างหลังการทดลอง และระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ โดยใช้สถิติ t-test for Dependent samples

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่ควรปรับปรุงวินัยในตนเอง ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระหว่างคะแนนระดับต่ำ และคะแนนระดับปานกลาง ทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน เป็นจำนวน 16 คน และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมต่อการมีวินัยในตนเอง สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

n	หมายถึง	จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง
M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
SD	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่คำนวณคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
Sig.	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของการทดสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบการกระจายของข้อมูลด้วยวิธี Shapiro-Wilk พบว่าข้อมูลมีการกระจายตัวแบบปกติ ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณทั้งในรูปแบบของคะแนนและผลการคำนวณโดยใช้วิธีทางสถิติ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบคะแนนการมีวินัยในตนเองหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (n=8)

กลุ่มตัวอย่าง	M	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	91.88	4.486	13.871*	.000
กลุ่มควบคุม	59.75	4.773		

*p < .05

จากตาราง 1 ภายหลังจากให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (กลุ่มทดลอง) มีคะแนนการมีวินัยในตนเองเฉลี่ยได้ 91.88 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม (กลุ่มควบคุม) มีคะแนนการมีวินัยในตนเองเฉลี่ยได้ 59.75 ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนการมีวินัยในตนเองของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการทดลอง (n=8)

กลุ่มทดลอง	M	SD	t	Sig.
ก่อนทดลอง	56.38	3.503		
หลังทดลอง	91.88	4.486	16.475*	.000

*p < .05

จากตาราง 2 ระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมก่อนการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองเฉลี่ยได้ 56.38 และหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองเฉลี่ยได้ 91.88 ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 เปรียบเทียบคะแนนการมีวินัยในตนเองของกลุ่มทดลองระหว่างหลังการทดลองและระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ (n=8)

กลุ่มทดลอง	M	SD	t	Sig.
หลังทดลอง	91.88	4.486		
ติดตามผล	89.13	5.027	1.718	.130

จากตาราง 3 ระหว่างหลังการทดลองและระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ของกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การศึกษา มีคะแนนการมีวินัยในตนเองเฉลี่ยได้ 91.88 และระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ มีคะแนนการมีวินัยในตนเองเฉลี่ยได้ 89.13 ซึ่ง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การศึกษาในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน (Sig.= .130)

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การศึกษาและในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ผลการทดลองพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เนื่องจากกลุ่มทดลองได้รับการให้การศึกษาตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองให้ความสนใจ ตั้งใจเข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มอย่างสม่ำเสมอ ตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงปรับปรุงการมีวินัยในตนเองให้ดีขึ้น เกิดการไว้วางใจ เกิดบรรยากาศเป็นกันเอง ยอมรับตนเองมากขึ้น กล้าแสดงออก ทำให้ขบวนการให้การศึกษาแบบกลุ่มเกิดประสิทธิภาพสูงสุด สอดคล้องกับแนวคิดของกิดานันท์ ชานาญเวช (2551, หน้า 12) อธิบายว่า การให้การศึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการที่จัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือสมาชิกในบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง เกิดการยอมรับและไว้วางใจกัน มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน จนทำให้สมาชิกในกลุ่มได้เผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้น นำไปสู่การปรับตัวที่เหมาะสมต่อไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของอัสนีย์ ณ. ศิริ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างอัตลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นชายเขาเผ่ากะเหรี่ยง โดยวัยรุ่นชายเขาเผ่ากะเหรี่ยงกลุ่มทดลองจะมีอัตลักษณ์แห่งตนโดยรวมอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังจากเข้าร่วมการให้คำปรึกษา และสอดคล้องกับผลการศึกษาของชญาณิชฎ์ สุระเสนา (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การให้คำปรึกษากลุ่มเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การศึกษาเชิงบูรณาการ ทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามผล มีค่าทักษะทางสังคมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการให้การศึกษาเชิงบูรณาการ จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง ผลการทดลองพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมหลังการทดลองมีคะแนนการมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม ได้เกิดการสำรวจตนเอง ทำความเข้าใจเรื่องการมีวินัยในตนเองมากขึ้น ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและเสนอตัวแบบที่มีวินัยในตนเอง เกิดการรับรู้และเรียนรู้ขึ้น เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบที่ดีงาม ทำให้เกิดการพัฒนามีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Bandura ได้กล่าวไว้ว่า ตัวแบบจะมีผลช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ๆ ซึ่งจากผลของตัวแบบเช่นนี้เอง ทำให้เราสามารถนำเอาวิธีการแสดงตัวแบบไปสร้างพฤติกรรมใหม่ ๆ ให้กับบุคคลที่ไม่เคยกระทำพฤติกรรมนั้น และช่วยให้พฤติกรรมที่เคยได้รับการเรียนรู้มาแล้วได้มีโอกาสการแสดงออกเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผลของตัวแบบในนี้จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2556, หน้า 253-260) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของอดิสร บาลโสง (2557) ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาและแนวคิดการวางแผนยุทธศาสตร์ชีวิต เพื่อเสริมสร้างการกำกับตนเอง

และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสุขศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาสุขศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุเทพ ธรรมะตระกูล (2558) ศึกษาเรื่อง รูปแบบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้าน ความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏหลังการเข้ารับการให้คำปรึกษา แบบกลุ่มพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความ รับผิดชอบของนักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเข้ารับการให้คำปรึกษา แบบกลุ่ม จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี การเรียนรู้ทางปัญญาสังคมทำให้การมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมี คะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การศึกษาในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมี คะแนนการมีวินัยในตนเองภายหลังการให้การศึกษาและคะแนนการมีวินัยในตนเองในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ไม่ แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียน กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม เกิดการสำรวจตนเองและความเข้าใจตนเองมากขึ้น เกิดพฤติกรรมการแสดงออกที่คงทนต่อเนื่องในระยะหลังการ ทดลอง จนถึงระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับ Corey (2012, p. 28) อธิบายว่า การให้การศึกษาแบบกลุ่มเป็นก ระบวนการสร้างสัมพันธ์ภาพ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการ เกิด การสำรวจค้นหาตนเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นสนับสนุนให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ทำให้สมาชิกแก้ปัญหาใน การดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของพรพรรณ เกตุทอง (2554) ศึกษาเรื่อง ผลการให้ การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเกสตัลท์ที่มีต่อการรับรู้ภาวะสุขภาพตามแนวคิดของเพนเดอร์ (Pender) ในผู้ป่วยโรค ความดันโลหิตสูง ศูนย์บริการสาธารณสุข 66 สำนักอนามัย กรุงเทพมหานครโดยผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูงกลุ่ม ทดลอง มีการรับรู้ภาวะสุขภาพระยะติดตามผลการทดลอง 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผล การศึกษาของอัญชิสา สุรีย์แสง (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมพัฒนาการมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งระยะติดตามผลหลังการทดลอง 1 เดือน พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมี การมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง และยังสอดคล้องกับสำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา (2559) อธิบาย ว่า การเกิดวินัยของบุคคล จะต้องมีพื้นฐานมีการปลูกฝังตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา เพื่อให้เกิดเป็นนิสัย ต่อไป จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่าในระยะติดตามผล ซึ่งเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลังจากการทดลองแล้ว การให้ การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมยังส่งผลสืบเนื่องต่อไป ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองอย่างต่อ เนื่อง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้คัดเลือกสมาชิกตามคะแนนและสมัครใจเข้าร่วม โดยอธิบายลักษณะและวิธีการในการให้การศึกษา แบบกลุ่ม ทำให้การดำเนินการสำเร็จไปด้วยดี ในการวิจัยครั้งต่อไปควรอธิบายรายละเอียดต่อสมาชิกและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย
2. ผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการให้การศึกษาแบบกลุ่มในคาบเวลาการเรียนการสอน ทำให้การให้การศึกษาแบบกลุ่ม

บางครั้งไม่เป็นไปตามเวลาที่วางไว้ ควรใช้เวลาในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่เป็นเวลาแยกจากคาบเวลาการเรียนการสอน เพื่อให้การให้การปรึกษาแบบกลุ่มดำเนินไปตามที่ได้กำหนดเอาไว้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยการมีวินัยในตนเองตามทฤษฎีอื่น เช่น ทฤษฎีเผชิญความจริง
2. ควรมีการเปรียบเทียบการให้การปรึกษาแบบกลุ่มระหว่างทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมและทฤษฎีเผชิญความจริง ในเรื่องที่เป็นปัญหาทางสังคม

เอกสารอ้างอิง

- กรมการศาสนา. (2552). พระบรมราโชวาทและพระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเกี่ยวกับศาสนาและศีลธรรม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กิตานันท์ ชำนาญเวช. (2551). การศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- ชญาณิชฎ์ สุระเสนา. (2559). การให้คำปรึกษากลุ่มเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ. ศึกษานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาทางสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จิตรรัตน์ ธนะคำดี. (2552). การพัฒนาแบบวัดการมีวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2555, 1 กรกฎาคม). วินัยในตนเองและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องวารสารการวัดผลการศึกษา, 17(1), หน้า 3.
- บุญศรี ไพรัตน์. (2547). จิตวิทยาและจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.
- พรพรรณ เกตุทอง. (2554). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเกสตัลท์ที่มีต่อการรับรู้ภาวะสุขภาพตามแนวคิดของเพนเดอร์ (Pender) ในผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูง ศูนย์บริการสาธารณสุข 66 สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มาลีณี จุฑาปะมา. (2552). จิตวิทยาการแนะแนว. บุรีรัมย์ : เรวัตการพิมพ์.
- วัชร ทรัพย์มี. (2550). กระบวนการปรึกษา ขั้นตอนสัมพันธภาพ ทักษะ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2556). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา. (2559). คู่มือการสร้างคนให้มีวินัย รู้หน้าที่. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สิริกร สิ้นสม. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุเทพ ธรรมะตระกูล. (2558). รูปแบบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้าน

ความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการ
ปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- อดิสร บาลโสง. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิ
ปัญญาและแนวคิดการวางแผนยุทธศาสตร์ชีวิต เพื่อเสริมสร้างการกำกับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนสุศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการ
สอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชิสา สุรีย์แสง. (2553). การใช้กิจกรรมพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอรุณ
ประดิษฐ จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อัศนีย์ ณ. ศิริ. (2558). ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างอัตลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นชายเขา
เผ่ากะเหรี่ยง. ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิจัยและพัฒนาศึกษาศึกษาพัฒนาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Corey, G. (2012). Theory and practice of group counseling (8th ed.). Belmont, CA :
Brooks/Cole, Cengage Learning.